
Comtat de Malta

Autor:

Data de publicació: 16-09-2017

El Comtat de Malta era un senyoriu feudal del Regne de Sicília, relacionat amb les illes de Malta i Gozo. Malta era essencialment un feu dins del regne, amb el títol donat per Tancred de Sicília rei normand de Sicília a Margarit de Brindisi el 1192 que es va guanyar l'aclamació com a Gran Almirall de Sicília. Després el feu va passar de noble a noble que romania com a possessió familiar en alguns casos. Va ser utilitzat principalment com una eina de negociació en la política siciliana que condueix a una història bastant turbulenta. El feu va ser elevat a marquesat el 1392 pel monarca català i cap dels dos títols ja no es va utilitzar després de 1429.

[Salta a la navegació](#)[Salta a la cerca](#)

El Comtat de Malta era un senyoriu feudal del Regne de Sicília, relacionat amb les illes de Malta i Gozo. Malta era essencialment un feu dins del regne, amb el títol donat per Tancred de Sicília rei normand de Sicília a Margarit de Brindisi el 1192 que es va guanyar l'aclamació com a Gran Almirall de Sicília. Després el feu va passar de noble a noble que romania com a possessió familiar en alguns casos. Va ser utilitzat principalment com una eina de negociació en la política siciliana que condueix a una història bastant turbulenta. El feu va ser elevat a marquesat el 1392 pel monarca català i cap dels dos títols ja no es va utilitzar després de 1429.

Contingut

Període primerenc

El primer comte de Malta va ser Margaritus de Brindisi, un mariner d'ascendència grega o origen de la ciutat de Brindisi (sud d'Itàlia). Se li va concedir el feu per Tancred de Lecce, llavors rei de Sicília, pel seu servei com a almirall per al Regne, conegut en aquell moment com a ammiratus ammiratorum. El títol va ser concedit el 1192, potser pel seu èxit inesperat en la captura de l'emperadriu Constança, la aspirant a la corona siciliana contra Tancred. El 1194, Margarit va perdre els seus feus, inclosa Malta, quan Enric VI, emperador del Sacre Imperi Romanogermànic, marit de Constança, va prendre el control del Regne de Sicília per invasió militar. [1]

El 1197, a la mort d'Enric VI, el títol va ser donat a Guglielmo Grasso, un pirata genovès. Va ser un dels molts senyors de la guerra del nord d'Itàlia i Alemanya que tenien grans interessos en el nou territori que ara els estava obert. Alguns relats indiquen que també va ser almirall del rei de Sicília. També està testificat que va ser un conspirador juntament amb Markward von Annweiler, en un intent de treure el jove Frederic I del tron. Estava en conflicte amb la corona. [2] També està testificat que va ser corsari en primer lloc, amb la població de Malta aixecant-se contra ell el 1198 en diversos temes. [3]

Període genovès

Enric, comte de Malta, va heretar el feu de Guglielmo Grasso el 1203, aparentment perquè era el seu gendre i aquest últim no tenia fills. Va utilitzar les illes en les seves gestes a tota la Mediterrània, en la seva empresa com a corsari important. Sembla que va ser emprat en activitats de pirateria contra vaixells principalment venecians i àrabs, però també sembla haver estat actiu en lluites internes a Sicília. Al voltant de 1218, però, també va ser elevat al rang d'Almirall per al rei de Sicília. Sembla que al voltant de 1221 podria haver perdut el feu a causa de la disputa amb la

corona. No se sap si l'ha recuperat o no. [4]

Després el títol i el feu van ser recuperats pel seu fill Niccolò de Malta el 1232. Al llarg del període durant el qual va utilitzar el títol (1232-1266), sembla que hi ha presents a Malta una sèrie de governadors reials. Entre ells hi havia Paulino de Malta (1239-1240) i Giliilberto Abbate (1240-?). Durant el període del mandat d'Abbate, hi va haver escrit un dels documents més coneguts i importants de l'època: l'informe de Giliilberto Abbate.

Sembla que Niccolò va perdre el feu el 1266, quan el Regne de Sicília va ser conquerit per Carles I d'Anjou. El títol era que el va tornar a instituir, tot i que tenia poder nominal. [7] Pel que sembla, va ser en aquest període que la noblesa local va començar a formar-se, la qual cosa està testificada per una sèrie de peticions enviades a la corona. Aquestes peticions van ser enviades per diversos locals diferents en assumptes d'importància local. [8]

El 1282, durant l'aixecament de les vespres sicilianes, sembla que l'illa va ser fàcilment presa per la Corona d'Aragó, amb ajuda local. El control aragonès va excloure inicialment el Castrum Maris, que no va caure fins al 1283, després de la Batalla naval de Malta. Va ser el 1282 quan Andreolo da Gènova va rebre el títol de comte de Malta. Ell i la seva família havien donat suport als rebels nadius en l'ajuda als pretendents catalans al tron sicilià. [9]

El 1300, Roger de Lauria va rebre el títol de comte de Malta pel Regne de Nàpols, després de perdre el suport a la flota del rei de Sicília. S'havia aliat amb la corona d'Angevin. Sembla que mai va tenir el control sobre les illes. Encara eren possessions estrictament aragoneses després de la Batalla de Malta, que ell mateix havia guanyat per a la corona catalana. [10]

Sicília catalana

L'hereu aparent del feu era Guglielmo de Malta, nebot del comte Andreolo. Guglielmo va morir el 1299, deixant totes les possessions a la seva filla Lukina. Sembla que durant el període comprès entre 1300 i 1320, cap comte de Malta va mantenir el feu. Lukina es va aferrar als drets que havia heretat del seu pare, sense tenir cap títol ni poder. Els càrrecs més importants van ser ocupats per nadius i persones designades per la Corona. [11]

Al voltant de 1320, Frederic III de Sicília va concedir el títol a Guillem II, duc d'Atenes. Guillem era fill de Frederic per Elionor d'Anjou. El 1330, Guillem va investir el comtat de Malta al seu germanastre Alfonso Fadrique. [12]

Encara que no se sap que hi hagi registres que justifiquessin la narrativa tradicional, es manté que Alfons va mantenir el feu fins a la seva mort el 1349. En aquesta data el feu va ser heretat pel seu fill Peter Fadrique. El 1350, Lluís, rei de Sicília, va incorporar les illes al domini reial, aparentment després de petició de la noblesa local. Durant aquest període, Joana I de Nàpols va nomenar Niccolò Acciaiolli comte de Malta. Acciaiolli va reclamar el títol fins al 1360. [13]

El 1360, Frederic el Simple va concedir el feu a Guido Ventimiglia. El 1366, el feu va ser passat per la corona a Manfredi Chiaramonte. El 1370, Frederic el Simple va confiar el feu al seu fill il·legítim, Guglielmo d'Aragona. Manfredi Chiaramonte serví com a almirall del rei de Sicília, capità de Djerba i les illes Kerkenna, i comte de Modica. Va recuperar el control del comtat després de la mort de Frederic el 1377. [14]

Durant gran part d'aquest període, el comtat va estar de facto sota el control de Giacomo de Pellegrino. Giacomo era un messinese que s'havia establert a Malta. De 1356 a 1372, va ocupar diversos títols i càrrecs administratius. També posseïa un lucratiu magatzem de tela de cotó, juntament amb un negoci de corsari. Giacomo va prendre el control polític del feu. Finalment va ser retirat del poder després d'una invasió de Malta d'una força aliada de les marines genovesa i siciliana. Hi va haver un setge de dos mesos de Mdina tant per aquestes forces com pels rebels maltesos. Els rebels maltesos incloïen camperols i nobles. El poder de Giacomo en la política local i l'administració el va convertir en molts enemics a les illes. També va ser considerat un enemic polític dels pretendents sicilians al comtat, mentre que el seu negoci de corsari el va convertir en enemic tant a Sicília com a la República de Gènova. [15]

Manfredi Chiaramonte va mantenir el feu fins a la seva mort el 1391. El feu va ser heretat per la seva filla gran Elisabetta Chiaramonte. La gestió real del comtat va ser probablement duta a terme pel seu germà Andrea Chiaramonte. Andrea Chiaramonte va ser executat el 1392, després d'haver estat acusat com un dels principals conspiradors en els disturbis antiara catalans durant el primer regnat de Maria, reina de Sicília. [16]

Regnat de Martí I de Sicília

Tots els territoris que tenien la família Chiaramonte van ser dividits per Martí I de Sicília entre Guglielmo Raimondo Moncada i la família Cabrera. [Cal citació] Durant aquest període, el feu va ser elevat a un marquesat. Guglielmo Raimondo Moncada va rebre el feu, perquè era besnét de Lukina de Malta, i descendent d'Enric, comte de Malta. [17]

En aquest moment, la major amenaça per a la corona era Artale II Alagona. Artale va ser un membre de la família Alagona, que va ser un jugador important en els disturbis de 1377-1392. Guglielmo Raimond Moncada va cedir el feu de nou a la corona, de manera que podria ser utilitzat en les negociacions amb Artale II Alagona. [18]

El 1393, el feu va ser transferit a Artale II Alagona. Va controlar el feu fins al 1396, després de la qual cosa el rei Martí I va tornar a donar les illes a Guglielmo Riamondo Moncada. Pel que sembla, les poblacions de Malta i Gozo, juntament amb la noblesa, estaven dividides sobre qui havia de ser marquès de Malta. Això va provocar una violència generalitzada a totes dues illes, especialment després que Moncada perdés el favor a Sicília. Finalment va perdre Malta el 1397. Artale II Alagona va mantenir el Castrum Maris fins al 1398.

De 1398 a 1428

De 1398 a 1420 el control de facto de les illes va ser ocupat per la Primera Universitat, un govern local elegit per la noblesa local per protegir els seus drets a les illes i mantenir la gestió del dia a dia. Van mantenir el lobby per seguir formant part de la Corona d'Aragó, que van ser fins a 1420. Alfons V d'Aragó necessitava diners i suport, ja que havia emprès diverses campanyes mediterrànies. En conseqüència, va concedir les illes a Gonsalvo Monroy. Es va signar el contracte de pagament, i el pagament realitzat a través del virrei de Sicília, Antonio de Cardona en nom de Monroy. [19]

Aquest acord va causar grans problemes a Malta i Gozo. Les illes van prometre lleialtat a Cardona i no a Monroy, després del traspàs de jurisdicció a Monroy el 7 de març de 1421. Poc se sap sobre el període de 1421 a 1425. La rebel·lió de les poblacions maltesa i gozitana de 1425-1428 és ben recordada a Malta, encara que no va ser la primera. [20]

La violència inicial va esclatar a Gozo i es va estendre a Malta el 1426. El control de les illes va caure en mans de les poblacions rebels, mentre que la guarnició de Monroy i la seva esposa Lady Constance de Monroy van ser encerclades al Castrum Maris. [21] La tensió es va mantenir fins al 1427, quan Alfons V va decidir que la Universitat podia comprar el feu si podien pagar la quota que Monroy va pagar el 1421. La taxa va ascendir a 30.000 florins catalans durant 4 mesos, una tasca efectivament impossible tant per a la pobra població de l'illa com per a la relativament rica noblesa local. A finals de 1427 no havien recollit els diners i havien de negociar per un nou acord. El virrei Muntayans es va aferrar al valor de 15.000 florins catalans en béns maltesos confiscats a Sicília. Mentrestant, 400 uncies van ser donades per Francesco Gatto i Marciano Falco, nobles locals. La Universita havia de pagar 5.000 florins en un mes, mentre que els 10.000 florins restants havien de ser pagats a l'octubre de 1428. [22]

Al final d'aquest termini, la Universitat encara havia de pagar 10.000 florins. Això va portar a un estancament en les negociacions, fins a l'abril de 1429. En aquest moment, Gonsalvo Monroy estava al seu llit de mort. Va decidir perdonar el deute restant de 10.000 florins. [23]

Post Període Monroy

Per tant, les illes van ser retornades al domini reial el 1429. Si aquest resultat va ser positiu o no per als nadius és discutible. En aquest període, les illes es van enfrontar a freqüents atacs corsaris, pobresa crònica i fams periòdiques. Després els títols i feus del Marquesat de Malta mai van ser donats a cap governant individual de les illes.

El període d'estatus de domini per a Malta i Gozo va arribar a la seva fi el 1530 quan Carles V, emperador del Sacre Imperi Romanogermànic, va cedir les illes als Cavallers Hospitalaris. Això va iniciar el període de l'Hospitaler Malta (1530-1798). Els líders dels hospitalers van acordar retre homenatge al virrei de Sicília, però no se'ls va donar el títol de comte o marquesa de Malta. Acabar amb l'existència del comtat.

Llista de comtes de Malta

Roger I de Sicília (1091-1101), conqueridor de Malta, domini sicilià

Simó de Sicília, comte de Malta (1101-1105)

Roger II de Sicília (1105-1154)

Guillem I de Sicília (1154-1166)

Guillem II de Sicília (1166-1189)

Tancred de Sicília (1189-1192)

Margarit de Brindisi (1192-1194)

Guglielmo Grasso (c.1197-1203)

Pescatore d'Enrico (c.1203-1232)

Nicoloso (c.1232-1266)

Carles I de Nàpols (govern directe 1266-1282), usurpador durant les vespres sicilianes; Amb Nicoloso com a reclamant (1266-1281)

Andreolo da Gènova (1282-1300), amb Roger de Flor com a reclamant (1285-1296)
Roger de Lauria (1300-1305)
Lukina de Malta i el seu marit Guglielmo Raimondo I (1305-1320)
Guglielmo II (c.1320-1330)
Alfonso Federigo d'Aragona (c.1330-1349)
Pietro Federigo d'Aragona (c.1349-1350)
Lluís de Sicília (regla directa 1350-1355)
Frederic el Simple (regla directa 1355-1360), amb Niccolò Acciaiuoli com a reclamant (c.1357-1360)
Guido Ventimiglia (c.1360-1362)
Frederic el Simple (regla directa 1362-1366)
Manfredo III Chiaramonte (c.1366-1370)
Guglielmo III d'Aragona (c.1370-1377)
Luigi Federigo d'Aragona (1377-1382)
Manfredo III Chiaramonte (1382-1391)
Elisabetta Chiaramonte i el seu germà Andrea Chiaramonte (c.1391-1392)
Guglielmo Raimondo III Moncada (c.1392-1393)
Artale II Alagona (c.1393-1396/1398)
Guglielmo Raimondo III Moncada (c.1396-1397)
Maria de Sicília (govern directe 1397-1401) amb el seu marit Martí I de Sicília (govern directe del iure uxoris 1397-1409)
Martí d'Aragó (regla directa 1409-1410)
Ferran I d'Aragó (regla directa 1412-1416)
Alfons V d'Aragó (regla directa 1416-1420)
Antoni de Cardona (c.1420-1425)
Gonsalvo Monroy (c.1426-1428),[24][25]
Alfons V d'Aragó (1428-1458)
Joan II d'Aragó (1458-1479)
Ferran II d'Aragó (1479-1516)
Carles V del Sacre Imperi Romanogermànic (1516-1530)

Bibliografia

De Lucca Denis, Mdina Una història del seu espai urbà i arquitectura, Said International, 1995.
Dalli Charles, Malta El Mil·lenni Medieval, Col·lecció del Patrimoni Viu de Malta, Midsea Books Ltd, 2006.
Vella Andrew P., Storja ta' Malta, Vol. 1, Klabb Kotba Maltin, 1974.

Referències

- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 98
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 98
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 97
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 98-99
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 100-101
- ^ Vella, Andrew P. et al, Grajjiet Mata, it-tieni ktieb, Dipartiment ta' l-Edukazzjoni ta' Malta, 1983, p. 36
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 126
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, la col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 144
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, la col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 144
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 145
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 151-152
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 166
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 166-167
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 168-170
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, la col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 170
- ^ "Historic Families: Chiaramonte - Best of Sicily Magazine".
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 188
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 188
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 204
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 206
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 206
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 207-208

-
- ^ Dalli Charles, Malta el mil·lenni medieval, col·lecció de Patrimoni viu de Malta, Midsea Books limited, 2006, p. 212
- ^ De Lucca Denis, Mdina Una història del seu espai urbà i arquitectura, Said International, 1995, p. 126
- ^ Dalli Charles, Malta El Mil·lenni Medieval, Midsea Books Ltd, 2006, p. 98.152.155.168.182.183.188